

Troens mål: Jeres sjæles frelse

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

»Ham elsker I uden at have set ham. På ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde, idet I når Troens mål, jeres sjæles frelse.« ([1.Pet.1.8-9](#)).

Målet, det er i Skriften enten formålet (hensigten) eller endemålet (slutresultatet).

Troen er et fundamentalt ord, et luthersk grundord. Det er et evigt ord.

Troen er et forhold til noget uden for os, som holder os fast, og som vi så af den grund bindes til. Troen skabes af det, som tales udefra til os, når det talte ord vækker tillid hos os. Den tro, som bindes til Gud og hans ord, beror på, hvad Gud er, hvad Gud har sagt, og hvad Gud har gjort. Troens mål er at binde os til Gud.

Troen har intet mål i sig selv. Abraham regnedes retfærdig, fordi han troede Gud. Vi frelses, fordi vi tror på Jesus. Det er Guds løfter, som bærer Abrahams tro, og ved de løfter tager Gud sig af Abrahams sæd. Fordi Abraham troede Guds løfter, lever han mellem os i dag.

Troens dybere mål er ført ind i vor slægt gennem Jesus, og i ham har troen et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse. Det er opstandelsen, som skiller mellem dette liv og det kommende. Det er ved Jesu Kristi opstandelse, det nye er kommet ind, opstandelse betyder noget mere end at stå op. Det betyder væsentligst to ting, to meget væsentlige ting. Det betyder først, at noget er ført tilbage til det oprindelige, det, som var, før døden kom ind. Med Jesu opstandelse er slægten ført tilbage til det, den var for Gud før faldet, og til det, Gud ønsker om den. I opstandelsen er slægten ført frem for Gud i al den renhed og retfærdighed, som han kan give den. Rosenius siger om det så stærke ord, at han undertiden har fået bitter modsigelse. Vi hører det for 15. januar i dagbogen: »Så er nu hele verden ved Kristi herlige sejr lige så sandt og fuldkomment forløst i Kristus, som den er faldet og fortabt i Adam, og får lige så uforskyldt ved Kristus det evige liv, som den ved Adam fik døden i arv. Arven i Adam ser og mærker vi til enhver tid i os og i verden, men arven i Kristus ser og mærker vi ikke, den må ved evangeliet forkyndes og tros af os. Men Gud ser Kristus og hans fortjeneste. Derfor: Lige så vist som du ser verden nedsænket i synd, lige så vist ser Gud alle mennesker i Kristus fuldkomment forenede, retfærdiggjorte og helliggjorte, ja, så velbehagelige, som da han i begyndelsen så alt det, han havde gjort, og se, det var såre godt. Var ikke verden således genoprettet for Guds øjne, da havde Kristus ikke fuldkomment udført sit frelsesverk.«

Slægten står altså for Gud: retfærdig, hellig, levende. Det er til dette indhold, troen bindes, og ved det indhold retfærdiggør Gud den, som tror, og kun den, og tilregner ham eller hende alt det, som er i Kristus. I troen lever vi i de evige værdier.

Men opstandelsen betyder dernæst også, at det, som består, nu er kommet frem. Vi er født i Guds billede. Vi er skabt ved Kristus til Gud, af ham, ved ham, til ham. Det, som nu er kommet frem, en evig retfærdighed, kan ikke rokkes mere. Satan kommer aldrig den nær. Den retfærdighed forandres aldrig. Den formindskes aldrig. »Min klippe kan ej falde, nej, den står evigt fast.« I ordene [1.Pet.1.3-12](#) samles alt dette i ordene: I ham. Ham har profeter grundet over. Ham har Kristi ånd vist hen til. I ham er den uvisnelige arv, og med ham skal den åbenbares.

Men opstandelsen er mere end det. Den er beseglingen på, at forsoningen ikke bare er et juridisk forhold, noget med gæld og betaling. Det er et nyt liv, som er bragt til veje. I mennesket Kristus Jesus er gudslivet kommet til os, så vi i troen får organisk fællesskab med Guds søn og får gudslivet i os, men det er ikke ligetil at forklare. Troens liv er mere end et liv i syndernes forladelse. Det er et nyt gudsliv. Med opstandelsen er troen blevet et nyt liv gennem Frelseren, han, som giver mere end lægedom, giver et overflydende liv ([Joh.10,10](#)), og ved hvem vi mere end sejrer ([Rom.8,37](#)).

Mennesket er en person. Denne person er skabt til samtale med Gud. Dertil har mennesket et hjerte, og dette hjerte beder Gud om. Menneskets indre liv kan gives hen til en anden, og det er troens ene mål, at livet overdrages ham, det er skabt til. Som Gud har givet sig hen for os uden at miste sig selv, må den genløste, som lever i troen, give sig hen uden selvopgivelse. Det er troens mål at kunne svare Gud på hans frelse, leve som barn hos Faderen; og fordi vi er børn i troen ([Gal.3,26](#)), har han sendt sin søns ånd i vore hjerter, så vi siger: Abba Fader eller kære, kære Fader. Vi samtaler med Gud. Vort borgerskab er i Himlen siges i engelsk bibel: Our conversation is in

heaven. Det, som tabtes i Edens have: livets træ og kundskabens træ, er genoprettet. Livets træ skulle give det varige liv, kundskabens træ den åndelige forståelse af det liv. Nu er begge dele genvundne i troen. Sjælen samtaler med Gud.

Men troens liv har et praktisk mål i vor hverdag. Vi lever i retfærdigheden og er retfærdiggjorte i tro, men vi lever også med Jesus og helliges i troen. Hellig betyder, at noget er skilt fra ved et skarpt snit til ander brug. Vi er i troen på Jesus skilt fra for at være hans. »*Iføre jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til.*« (Ef.4,24). Der er gjort noget færdigt i den opstandne, som vi lever ud i det daglige liv. »*Vi er korsfestede med Kristus, for at det syndige legeme skulle miste sin magt.*« (Rom.6,6). Vi skal ikke korsfeste, men leve det, der er sket, ud. - Og skellet til verden, ved vi, er også trukket af Jesus. »*Ved Kristi kors er verden korsfæstet for mig, og jeg for verden.*« (Gal.6,14). Det er i orden, og vi skal leve det ud i troen. Helligelsen er ikke noget, vi skal, det er noget, vi har, og som vi lever ud i livet ved troen. Vi er ikke unyttige. Legemet er intet fængsel, men et redskab for troen, så Kristus forherliges gennem det. Det er troens mål, og selv det skrøbeligste legeme kan forherlige Jesus (Fil.1,20). Lad os ransage os, om vi er i troen, så Kristus lever i os, ellers står vi ikke prøve, men er uden frugt (2.Kor.13,4-5).

Det er også troens mål i tjenesten, at Guds undere skal åbenbares for mennesker ved vekkelse fra Gud. Det sker, når Ordet forkyndes af dem, som tror, så andre tror det, og når det bedes af dem, som regner med Gud, så andre frelses, eller når mennesker indvies i tro, og der arbejdes i sand tro, så Guds hellighed ses. Indre Mission og Luthersk Mission bør være en stadig åbenbarelse af undere fra Gud. Det er troens mål.

Troen søger stadig at trænge dybere ind i det, Kristus er. Troen søger. Mange kristne er gået i stå i denne erkendelse af Kristus, af ham selv, ikke hans gaver og gerninger. Søren Kierkegaard siger: »Du søgte mig ikke så inderligt, om du ikke først havde fundet mig.« Jesus ønsker, vi skal søge ham i hans person, og vi får trang til det. Det er ikke Jesu gaver, ikke erfaringer af ham, men ham selv. Jo ældre vi bliver, desto bedre forstår vi, at det værdifulde for en mand er ikke hustruens arbejde, men hende selv, hendes person, hendes indhold. Derfor bliver tabet, når den ene dør, så meget større for ældre, fordi det er en person, en del af en selv, som er gået bort, ikke bare en medhjælper. Voksne børn vurderer også mor og far anderledes, end de gjorde, da de var små. Nu ser de personen, mor, far. - Troen søger at finde bedre og bedre ind i, hvad og hvem Jesus i sandhed er, og troens evige beskæftigelse er øget erkendelse af Jesus selv og af Gud (1.Kor.13).

Guds frelse er ikke fuldendt, før alt er forløst. Skabelsen skred frem fra legeme - til sjæl - til ånd. Forløsningen går vejen fra ånd - til sjæl - til legeme. Men det hele skal komme. Og legemets forløsning skal blive Guds børns herligheds frihed, den fulde åbenbaring af vorr barnekår (Rom.8.18-27).

Da Jesus stod op fra de døde, blev støv, materie forherliget. Den forherligede Jesus bandt den tvivlende Tomas til sig, så han tilbad: Min Herre og min Gud. Fra den dag, Jesus stod op, beror al herliggørelse i himmel op på jord for mennesker på, at Frelserens legeme blev oprejst, og at han fik et menneskelegeme for evigt. Han blev en førstegrøde af hensovede.

Hele efterhøsten skal blive ham lig. Først skal der være en herliggjort materie: Ny himmel og ny jord (2.Pet.3,13). Så skal der være herliggjorte mennesker. Vi skal blive ham lig, for vi skal se ham, som han er (1.Joh.3,1-2).

Vi er genfødt til et levende håb, som ikke skuffer. Når den store, hvide trone er der, åbenbares Jesu verdensomspændende, livgivende kraft. Vi skal åbenbares med ham i herlighed (Kol.3,4), og saligt tilbede som mennesker, hvis ånd, sjæl og legeme i en fuldendt enhed ærer Gud, som det sømmer sig, og som i denne enhed erkender Gud, som vi selv er erkendt. Det bliver en herlig beskæftigelse.

Ham elsker I uden at have set ham, på ham tror I uden nu at se ham, og over ham skal I fryde jer med en usigelig og forherliget glæde, idet I når troens mål, jeres sjæles frelse.

Over ham skal I fryde jer. Det er ham, vi begærer her - og ham ser troen foran sig uden at kunne regne ham ud. Ser vi ham i det, han har gjort mod os, ser vi hans nåde, magt og kærlighed i alle hans veje; men troens mål er altid at se frem og vokse i den spænding, som fremsynet giver. Og når

så denne troens strid er slut, fortsætter troen. Den forbliver ([1.Kor.13,13](#)), for kun gennem troen er der et personligt forhold til Gud. Evigheden skal tage os til fange i et uophørligt erkendelsesliv i vort forhold til Gud, et endnu dybere troens liv, end vi har levet her. Da ser vi Gud ansigt til ansigt.

Så vender vi da vore øjne fremad og hjemad. Vi venter Jesus. Vi venter ham snart, og når han kommer, får troen svar.

(Fra "Frits Larsen Biografi og udvalgte artikler og foredrag" - Dansk Luthersk Forlag 1970 - Bibeltime ved 7.nordiske

Indre missionsmøde i Helsingfors 1956 Budskab fra Nådens rige 1956

Bibelhenvisningerne kan læses [på BibelenOnline - Det danske Bibelselskab](#) - Shafan 09-03-09

Flere afsnit fra bogen på [Stenslands hjemmeside](#))